

တောင်ကိုရီးယားမှ

အဂုဏ်ဝက်ဆုံးပုဒ်ပိမ်းမှု

(၂၀၀၀-၂၀၀၅)

မရွှေမိုး (ကိုရီးယား)

Ma
Shwe
Moe

(Korea)

စာရေးသူအမှာ

တောင်ကိုရီးယားရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်အခြမ်းမှာ လူဦးရေတစ်
သန်းခွဲလောက် နေထိုင်တဲ့ ဝမ်ဂျူးဆိုတဲ့ မြို့လေးရှိပါတယ်။

အဲဒီအခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာကတော့ ကျွန်မ (စာရေးသူ) ယခုလက်
ရှိနေတဲ့ ဝမ်ဂျူးဆိုတဲ့ မြို့လေးမှာ ပါ။

ဝမ်ဂျူးဆိုတာ အချက်အပြုတ်လက်ရာကောင်းလွန်းလို့ အစားအစာ

မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ မြို့ လေးပေါ့။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေသာမက သူရဲကောင်းတွေလည်း အများကြီးထွက်ပေါ်တဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါ။ ဝှံ့ဂျူးမြို့သူမြို့သားတွေဟာ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ကြတယ်။ မဟုတ် မခံစိတ်ဓာတ်လည်း ရှိကြတယ်။

ဒီလို ချီးကျူးစရာတွေများ သလို ကြောက်ဖို့ လည်း ကောင်းပါတယ်။ လူမိုက်တွေအများ ဆုံး ရှိတဲ့ မြို့လို့ နာမည်ကြီးလို့ ပေါ့။ ဝှံ့ဂျူးလူမိုက်တွေ မိုက်ပြီဆို ဘယ်သူမှ မမှီဘူးဘဲ။ ဒီလို တစ်ဇောက် ကန်းသမားတွေလည်း ပေါ်တဲ့ မြို့လေးပေါ့။

ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်လေးက ၃ ထပ်တိုက်ကလေးပါ။ အပေါ်ဆုံးက အသက် ၇၀ ကျော် အိမ်ရှင် အဘွားကြီးနေပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒုတိယထပ်မှာ ပေါ့။ ပထမထပ်ကတော့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီး က ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လမ်းထိပ်မှာ ဝှံ့ဂျူးမြို့ရဲ့ တရားရုံးချုပ်ကြီး ရှိပါတယ်။ ရှေ့နေများ ၊ တရားလိုများ ၊ တရားခံများ နဲ့ ထမင်းဆိုင်ဟာ စည်ကားနေလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီး တော်တော်ရင်းနှီးပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို အမေလို့ ခေါ်တယ်။

ကျွန်မ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးကို မေးကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

“အမေ ... အင်ဟွံကျောင်းက မုဒိမ်းမှုအကြောင်းကို သိလားဟင်”

အဆဲသန်တဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးဟာ အဆဲပေါင်းမျိုးစုံအောင် ဆဲတော့တယ်။

“သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေရင်တောင် ငါ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ငါတို့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အကုန်သူတို့ ကိုယ်ထဲ သံတစ်ချောင်းဆီ ထိုးထည့်ပြီး မသေမရှင်လုပ်ပစ်ရမှာ ”

“ကေကေရယ် ... ဒါပေမဲ့ အမေတို့ တစ်မြို့လုံး သူတို့ ကို ရွံလည်း ရွံ ကြောက်လည်း ကြတယ်။ သူတို့ နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ သူတို့ က အစွမ်းကုန်မိုက်တဲ့ သူတွေ”

ကျွန်မကို ကိုရီးယားလူမျိုးတွေက ကေကေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းတက်တုန်း ဆရာတစ်ယောက်က ကေကေလို့ ခေါ်ရင်း ဒီနာမည်တွင် သွားတာပါ။

“အမေ ... ကျွန်မ ဒီအကြောင်း စာအုပ်ရေးချင်လို့ ပါ”

အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက ကျွန်မကို စိုးရိမ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“သမီးက ကိုရီးယားလို ရေးမှာ လား။ စာအုပ်ထွက်ပြီးသားလေ ... သမီးရဲ့ ။ အဲဒီစာအုပ်ကို “ဒိုးဂါးနီ”ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်ထားတာ။ သမီး ထပ်ရေးမလို့ လား။ သူတို့ သားသမီးတွေ တို့ နှစ် ယောက်လုံးကို လာသတ်နေဦးမယ်”

“မြန်မာလိုရေးမှာ ပါ ... အမေရယ်၊ ပြောမှာ သာ ပြောပြစမ်းပါ။ အမေသိသလောက်ပေါ့”

“အမေ့ယောက်ျား မဆုံးခင်ကပေါ့။ သူတို့ ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ် ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ အမေ့ သားကလေး အချင်းချင်းရန်ဖြစ်ကြလို့ ပတ်သက်ဖူးတယ်”

“အမေ့သားကလွန်လို့ တောင်းပန်ဖို့ အမေတို့ သူတို့ မိသားစုကို သွားတွေ့တယ်။ အမေတို့ မိသားစု သူတို့ ခြံထဲ ဝင်ရုံပဲရှိသေးတယ် အမေ့သား သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖေက လမ်းပေါ်မှာ အစာရှာနေတဲ့ ကြောင်လေးတစ်ကောင်ကို အုတ်ခဲနဲ့ ထုသတ်ပစ်လိုက်တာ။ အမေတို့ ခြံထဲပဲ

ဆက်ဝင်ရမလို၊ ပြန်ရမလိုနဲ့ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ အမေဆို တစ်ပတ်လောက် ထမင်းမစားနိုင်ဘူး သွေးသံရဲရဲမြင်လို့ ”

“ဟင် ... ရက်စက်လိုက်တာ။ ဘာလို့ သတ်ပစ်တာလဲ”

“အမေတို့ ကို ဒီလိုလုပ်မယ်လို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပေါ့ကွယ်။ ဒါ တောင်ဆွေနှီးမျိုးစပ်ပဲ ရှိ သေးတယ်”

ကျွန်မတို့ အိမ်ရှင်အဘွားဟာ ဒါကြောင့် ကြောက်နေတာကိုး။

ကျွန်မဟာ အဘွားပြောတဲ့ စကားတို့ ကြောင့် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားသွား ခဲ့ပါတယ်။

ဒီစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ...

ဒီအမှုကို စစ်တဲ့ နေရာကလည်း ကျွန်မတို့ လမ်းထိပ်က တရားရုံးချုပ်ကြီးမှာ ပါ။ အမှုစစ်တဲ့ နေ့တိုင်း ကျွန်မတို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ အမြဲသွားကြည့်ရှုခဲ့ကြတယ်။ ထိုသူတွေနဲ့ အိမ်ရှင် အဘွားကြီးအသိ ရှေ့နေတွေဆီမှာ လည်း ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ သေသေချာချာ စပ်စုခဲ့ပါတယ်။

တီဗွီသတင်းတွေကိုလည်း ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့တယ်။

စာကြည့်တိုက်မှ မုဒိမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် စာအုပ်တွေကိုလည်း မွေနှောက်လေ့လာခဲ့တယ်။

တရားလိုတွေ မျက်မြင်သက်သေတွေကို အင်တာဗျူးထားတဲ့ ဗီဒီယိုတွေကို နားထောင်ခြင်း တို့ ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

မုဒိမ်းကျင့်ခံရတဲ့ ကလေးတို့ ရဲ့ နာမည်အရင်းများကိုတော့ လွှဲပြီး ရေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အပေါ်မှာ ဖော်ပြတဲ့ အကြောင်းအရာတို့ စာကိုးကား၍ အဖြစ်မှန် သ
တင်းအချက်အလက်များကို အချိန်ယူ လေ့လာစုစည်းပြီး ကျွန်မတို့ မြန်
မာပြည်သူပြည်သားများ ဖတ်ရှုနိုင်ဖို့ အတွက် ကြိုးစားရေးသား တင်ပြ
လိုက်ရပါသည်။ ။

မရွှေမိုး (ကိုရီးယား)

<http://facebook.com/mashwemoe2017>

<https://m.facebook.com/mashwemoekorea/>

★

*မုဒိမ်းမှုဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရက်စက်ဆုံးနဲ့ ကြောက်စရာအ
ကောင်းဆုံး ပြစ်မှုပါပဲ။

*ဘာလို့ လဲဆိုတော့ မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်သူတွေရဲ့ တစ်ခဏ စိတ်ကျေ
နပ်မှုအတွက် မုဒိမ်းအကျင့် ခံရသူတွေဟာ တစ်ဘဝလုံး နာကျင်စွာ ပေး
ဆပ်လိုက်ရလို့ ပါပဲ ...

တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ၊ ဝမ်ဂျူးမြို့တွင် “အင်ဟွ” ဟု အမည်ရှိသော
ဆွဲအ နားမကြား ကျောင်းကို ၁၉၆၁ ခုနှစ်မှာ စတည်ထောင်ခဲ့ကြသည်
။

ထိုကျောင်းသည် အသက် ၇ နှစ်မှ ၂၂ နှစ်အရွယ်အထိ ဆွဲအ
နားမကြားကလေးများကို ပညာသင်ကြားပေးသော ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဖြစ်
သည် ။

ကျောင်းသားကျောင်းသူများ သည် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဆက်သွ
ယ်သည့် ဘာသာရပ်နှင့် အခြားလက်မှုပညာများကို
သင်ယူဆည်းပူးနေကြရင်း ဒုက္ခိတဘဝကို အရှုံးမပေးသူများ ဖြစ်ကြသ
ည် ။

အင်ဟွ ဆွံ့အ,နားမကြားကျောင်းတွင် ဆရာ၊ ဆရာမများ အယောက် ၄၀ ကျော် ရှိပါသည်။ ဒုက္ခိတကလေးတွေကို စာသင်ပေးခြင်းသည် ငွေရရှိတစ်ခုတည်းနှင့် မဖြစ်ပေ။ သာမန် ဆရာ၊ ဆရာမတို့ ထက်ပိုသော စိတ်ရှည်မှု၊ သည်းခံမှု စေတနာမေတ္တာတို့ ပိုင်ဆိုင်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝှမ်ဂျူးတစ်မြို့လုံးကလည်း ထိုကျောင်းမှ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ဆရာဆရာမများကို လေးစားကြပါသည်။

* * * * *

*တကယ့်ဘဝထဲကို သင်ဝင်ကြည့်လိုက်လျှင် သူတော်ကောင်းနဲ့ သူယုတ်မာသည် အမှန်ပင် ခွဲခြားရခက်သည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ် ...

ဆရာမကင်မိဂျင်းဂျူး (Kim Jin Ju) အင်ဟွကျောင်းကို မနေ့က အလုပ်စတင်သည်။ သူမနဲ့ အတူ မတိမ်းမယိမ်းအလုပ်စောစောသော ဆရာလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ သူ့နာမည်က ဘာ့ခ် ချန်းမန်း (Park Chon Man) ဖြစ်သည်။

ဆရာမ အလုပ်ဆင်းတာ ဒီနေ့ဆို နှစ်ရက်မြောက်ဖြစ်သည်။ မနေ့က ဆရာမစာရွက်စာတမ်း အလွှဲအပြောင်းတွေလုပ်၊ ပစ္စည်းတွေနေရာချနဲ့ ဒီနေ့မှ စပြီး အတန်းစတင်၍ စာစသင်ရတော့မည်။

သူမ စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်နေသည်။ ဆွံ့အ,နားမကြား ဒုက္ခိတကလေးတွေရဲ့ မျက်လုံးလေး တွေကိုလည်း သူမချစ်သည်။ အလွန်ရိုးသားသော မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ နားမကြား၊ စကားမပြော နိုင်သဖြင့် သူတို့ မှာ မျက်လုံးများကိုသာ အားကိုးရသည်။ သူတို့ ၏ မျက်လုံးများ တွ

င် သာမန်လူတို့ ထက် ခံစားချက်များ ရှိတတ်ကြသည်။ ။

ကျောင်းဆရာများ နားနေခန်းမှ စောစောထွက်၍ သူမ ပထမဦးဆုံး သင်ရမည့်အတန်းကို ရှာရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ကာ ကျောင်းကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ကျောင်းဝန်း ထဲရှိ အားကစားကွင်းမှ အားကစားဆရာထံမှ ဝီစီမှုတ်သံ တချိုးချိုးကို ကြားနေရသည်။ ။

“ကလေးတွေ အားကစားလုပ်တဲ့ အချိန်ပါလား။ ဒါကြောင့် အတန်းလွတ်တွေ များ နေတာကိုး။”

“ဒါနဲ့ ... နားမကြားတဲ့ ကလေးတွေက ဝီစီမှုတ်သံကို ကြားမတဲ့ လား။ အေးလေ ... တချို့လည်း နားကြပ်တပ်ထားတော့ ယောင်ယောင်လေး ကြားမှာ ပေါ့။ မကြားတဲ့ ကလေးတွေလည်း သူ့ပါးကြီးဖောင်းလာတာကို မြင်ရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။”

သူမ တစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း ပြုံးချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

အားကစားဆရာရဲ့ လက်အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ... ကျောင်းသားကျောင်းသူများက ဘယ်လှည့်လိုက်၊ ညာလှည့်လိုက် လုပ်နေကြသည်ကို ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်နေရင်းမှ သူမ သင်ရမည့်အတန်းဘက်ကို ဆက်လျှောက်နေသည်။ ။ ဝီစီသံတို့ သူမအနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

အတန်းလွတ်အချို့တွင် ကန့်လန့်ကာများ တင်ပြီး ပြတင်းပေါက်များ ဖွင့်ထားသော်လည်း အချို့အခန်းများ တွင် မူ ကန့်လန့်ကာများ ချ၍ ပြတင်းပေါက်များ လည်း ပိတ်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

ကျောင်းသားများ မရှိသော အခန်းလွတ်များကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး

ထွက်လာပုံရသော ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် သန့်ရှင်းရေးတွန်းလှန်းကြီးကို ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပျင်းရိဖြည်းနှေးစွာ သူမ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တွန်းလာနေသည်။ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ရင်း ၂ ထပ်မှာ အိမ်သာဘယ်နှခုရှိလဲ မေးကြည့်ဦးမှ။ ။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာပိတ်ထားသော အခန်းအရှေ့ရောက်သော အခါ အခန်းကို တစ်ချက်ကြည့်၍ အရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ သူမလှည်းကို အနောက်ပြန်လှည့်၍ ထွက်သွားတော့သည်။ ။

သူမလည်း ထိုပြတင်းပေါက်လိုက်ကာများ အကုန်ချထားသည့် အခန်းကို မိန်းမကြီးကြည့်သလို ယောင်၍ တစ်ချက်ကြည့်မိပြီး တစ်ဖန် မိန်းမကြီး၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

“ဘာလို့ ပြန်လှည့်သွားပါလိမ့်၊ တစ်ခုခုများ ကျန်ခဲ့လို့ များ လား။”

သူမ စာသင်ရမည့်ကျောင်းအပေါ်ထပ်နှစ်လွှာသို့ တက်ရမည့် လှေကားဆီသို့ လျှောက် လိုက်သည်။ ။ စာသင်ခန်းနှစ်ခုလောက်ကိုဖြတ်ပြီး လှေကားကို စတက်ချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသောအသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဒါက ညည်းတွားသံများ လား။”

သူမ ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားသည်။ ။

“ဟိုကန့်လန့်ကာချထားတဲ့ အခန်းထဲကထင်တယ်”

အခြားအခန်းများမှာ တံခါးများ ၊ ပြတင်းပေါက်များ အကုန်ဖွင့်ထား
သောကြောင့် တိုးလျှို့ ပေါက်မြင်နေရသဖြင့် လူသူတစ်ယောက်မှ မရှိ
တာ သေချာသည်။ ။

သူမ လှေကားမှ ပြန်ဆင်း၍ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လိုက်
သည်။ ။

“ပူး ... ပူး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဝုန်း ... ဒုန်း ...”

သေချာပါပြီ။ လဲပြိုသံများ ပါကြားလိုက်ရသည်။ ။ သူမ ကန့်လန့်ကာ
ချထားသော အခန်းဆီ ပြေး၍ တံခါးလက်ကိုင်ဖုကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်
။ ။

“ဟင် ... သော့ပိတ်ထားပါလား”

သူမ တံခါးကိုကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။ ။ ဘာသံမှ မကြားရ
တော့။ ။

ငါများ နားကြားလွဲလို့ လား။

သူမ ဖုန်းနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူမ အတန်းချိန် အတော်နီးနေပြီ။ သူမ အတန်းရှိရာ ကျောင်းနှစ်ထ
ပ်ဆီသို့ မပြေးရုံတမယ် မြန်မြန်လျှောက်လိုက်သည်။ ။ ပထမဆုံးအတန်း
ကို သူမ နောက်မကျချင်ပါ။

အာခေါင်ခြစ်၍ ထွက်လာသော ညည်းတွားသံကြီးက နားထဲကမထွ
က်။ သူမစိတ်တွေ လေးလံနေပါသည်။ ။

* * * * *

*သင်သိထားဖို့ က လောကကြီးဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်။

*လူယုတ်မာတွေဟာ နေရာအနှံ့အပြားရှိတယ်။

*အသီးအရွက်တွေ စားပြနေပြီး ဦးနှောက်ထဲမှာ သတ္တဝါတွေကို သတ်ပြီးရင်းသတ်ဖို့ ကြံနေတဲ့ သူတွေ တစ်ပုံကြီးဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ ။

သူမ ပြုံး၍ အတန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။

“မင်္ဂလာပါ ... ကလေးတို့ ”

ဟု လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

ကလေးတွေက သူမကို ကြိုဆိုဟန်မပြကြ။

အရင်ဆုံး ကလေးများ နှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားရမည်။

“ဘဲလေးက ခြင်္သေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ နင် ငှါလို လမ်းလျှောက်တတ်ရင် နင် ငှါကိုနိုင်ပြီ။ ဘဲလေးက ဒီလိုလမ်းလျှောက်လိုက်တယ်”

ဆရာမက ဘဲငန်းလို လမ်းလျှောက်ပြလိုက်သည် ။

ကျောင်းသားများ စပြီး ပြုံးလာကြသည် ။

ခြင်္သေ့က အားကျမခံ။

“ငါလည်း လျှောက်နိုင်တယ် ... တဲ့ ... ကလေးတို့ ရေ”

ဒီတစ်ခါ ဆရာမ ကင်မ်ဂျင်းဂျူးက ခြင်္သေ့ကြီးက မနိုင်မနင်းဘဲငန်းကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ပုံကို လုပ်ပြရင်း ချော်လဲပြလိုက်သည် ။

ကျောင်းသားများ ရယ်ကြသည်။ ။

ဆရာမသည် စာသင်နေရင်းနဲ့ စိတ်က အောက်ထပ်က ကန့်လန့်ကာ ချထားသော အခန်း ဆီသို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ ။

အတန်းပြီးတာနဲ့ အောက်ထပ်ကို အမြန်ဆင်းသွားလိုက်သည်။ ။

“ဟင် ...”

စောစောက ကန့်လန့်ကာချထားသော အခန်းသို့ သော့ဖွင့်ထားသည်။ ။ ကန့်လန့်ကာ အကုန် တင်ထားသည်။ ။ ပြတင်းပေါက်တွေလည်း အကုန်ဖွင့်လို့။ ။

သန့်ရှင်းရေးသမား အမျိုးသမီးကြီးက ထိုအခန်းထဲတွင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

“ငါများ နားကြားမှားခဲ့တာလား”

ဆရာမ ဇေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။ ။

ခုနတုန်းက ထိုအခန်း သော့ခတ်ထားတာတော့ သေချာသည်။ ။

* * * * *

ရက်အနည်းငယ်အကြာ ...

ညနေကျောင်းဆင်းချိန် ကျောင်းသားတွေအားလုံး ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ ဆရာမကတော့ ကျောင်း သားလေးတွေလုပ်ထားသော ပလပ်စတစ်လက်ရက် ပစ္စည်းလေးများကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရင်း အိမ်မပြန်ဖြစ်သေး။

အချိန်တောင် တော်တော်နောက်ကျနေပြီ။ အိမ်ပြန်ရန် သူမ ပစ္စည်းများကိုသိမ်း၍ သူမ၏ ကားထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ။

ဒီကျောင်းမှာ အလုပ်ဝင်ရတာ မပျော်ရွှင်သလို ခံစားရတယ်။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။ ။ သောကြာနေ့ဖြစ်၍
ကားများက အရင်ကထက်ပို၍ ပိတ်နေသည်။ ။ အိမ်အပြန် လမ်းမှာ ပင်
ပန်းနေသော သူမအဖို့ ကြာလွန်းလှသည်။ ။ ရှည်လျားလှသော
ကားတန်းအရှည်ကြီး စောင့်ရင်း သူမသည် သူမ၏ အမေထံ ဖုန်းဆက်ရ
န် စလင်းဘက်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းရှာလိုက်သည်။ ။

“ဟင် ... ငါ့ဖုန်း ဘယ်မှာ ပါလိမ့်”

ဆရာများ နားနေခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

သူမ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။

သူမ ကားကို ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်ဦးတည်လိုက်သည်။ ။

ကျောင်းထဲပြန်ရောက်တော့ ဆရာများ နားနေခန်းဆီ အမြန်လျှော
က်သွားလိုက်သည်။ ။ ဆရာ တစ်ယောက်ယောက် မပြန်ဘဲရှိနေပါစေ ဆု
တောင်းလိုက်သည်။ ။ ဆရာများ အကုန်ပြန်သွားလို့ သော့ပိတ်သွားရင်
လုံခြုံရေး ရုံးခန်းသွား၍ သော့တောင်းရပေဦးမည်။

တော်သေးသည်။ ။ ဆရာများ နားနေခန်း မီးလင်းနေသေးသည်။ ။

သို့သော် ...

သူမအတန်းထဲမှ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် ခူးထောက်၍ လ
က်မြှောက်နေသည် ကို အပြင်မှ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူမ ထိုကလေးကို
သိသည်။ ။ ကျောင်းဆရာ ဘုခံချွန်းမန်းအတန်းမှ ဖြစ်သည်။ ။

“ဟယ် ... မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ညိုမည်းနေပါလား။ ရန်များ ဖြစ်
လို့လား”

အပြင်မှန်တံခါးမှ မြင်နေရသည့် ထိုကလေးကိုကြည့်ပြီး
စိုးရိမ်တကြီး တိုးတိုးရေရွတ်လိုက် သည်။

သူမသည် အလျင်စလို တံခါးကိုတွန်း၍ ဝင်လိုက်စဉ်ခဏမှာ ပဲ ဆ
ရာက ထိုကလေး၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။

၉ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသားလေး၏ ပါးစောင်၊ နှာခေါင်းတို့ မှ
သွေးများ ဖြာခနဲ ပန်းထွက် လာသည်။

“အောင်မလေး ... သေပါပြီ”

ဆရာမ ကင်မ်ဂျင်းဂျူးသည် ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ်
အော်မိသွားသည်။

ဒေါသထွက်နေသော ဆရာမ သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ ... ဆရာမ”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ ဖုန်း ...”

သူမစားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကို ကောက်၍ အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ သူမ
ခြေလှမ်းတွေ ရွှေ့လို့ မရ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ဆရာမ အိမ်မပြန်ဘူးလား”

“ဟို ...”

“သူ့ကို အပြစ်ပေးပြီးရင် ကျွန်တော် အဆောင်ပြန်ပို့လိုက်ပါမယ် ရ
တယ်။ အဆောင်ကနေ ညဘက် ခိုးခိုးထွက်သွားလို့ ဆုံးမနေတာဗျ”

ထိုကျောင်းသားလေးသည် မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်သည်။

“ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုရိုက်လို့ ရလား။ အတန်းပိုင်ဆ
ရာကို အရင်အကြောင်း ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး လား။ သူ့မိဘတွေသာရှိရ

င် ဘယ်လောက်တောင် ရင်နာလိုက်ကြမလဲ။ ဘယ်လို အကြောင်းကြော
င့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာတစ်ယောက်ဟာ တပည့်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုအပြစ်
ပေးခွင့်မရှိ ဘူး။ ဒါဟာ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်မှုပဲ”

ဒါတွေကို အော်ပြောလိုက်ချင်သည် ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ သာ ပြော
နေခဲ့ရသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဘုရားချွန်းမန်းကိုတော့ ပြောပြမှ ဖြစ်မည်။

* * * * *

*သင်ဟာ သဘောတစ်စင်းဆို သင့်မိဘတွေဟာ
ကျောက်ဆူးကြိုးကြီးပေါ့။

*သင့်မိဘဟာ သင့်ဘဝကို တည်ငြိမ်အောင် အနောက်ကနေ တော
င့်ခံပေးထားတယ်။

*မိဘကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒေါသကြီးလှ
တဲ့ ပင်လယ်ကြီးထဲက လှေငယ်လေးတစ်စင်းလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။

*သင့်ဘဝက ရေလှိုင်းကြားမှာ မျောနေရဦးမယ်။

*တချို့လှေငယ်လေးတွေကလည်း ရေလှိုင်းကြမ်းတွေကြောင့်ပဲ က
မ်းခြေဆိုတဲ့ လုံခြုံတဲ့ နေရာ ကို ရောက်သွားကြတယ်။

*တချို့လှေငယ်လေးတွေကတော့ ရေလှိုင်းကြမ်းတွေကြောင့် ကမ်း
ခြေနဲ့ ဝေးသထက်ဝေး ...။

သူမ ဤကျောင်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့တာ ယခုဆို တစ်လနီးပါးရှိပြီ။ ကလေးတွေရဲ့ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံတွေ မကြာခဏ ကြားမိသည် မှာလည်း ပို၍ ပို၍ သေချာလာသည် ။

ကျောင်းသားလေးကို ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်သည် ကို မျက်မြင်တွေ့ထားသော ဆရာမသည် ထိုအော်ဟစ်သံများ နှင့် နှိပ်စက်ခြင်းကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်နေမိသည် ။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမတစ်ဦးကို မေးကြည့်ဖူးသည် ။

“ဒီကကလေးတွေက ဒီအတိုင်းပဲလေ။ အမြဲတမ်း အော်ဟစ်နေကြတာ။ သူတို့ က နား မကြားတော့ သူတို့ အသံ သူတို့ ပြန်မကြားရဘူးလေ။ ပိုပြီး အော်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား ... ပျော်ရွှင်လို့ အော်ဟစ်တဲ့ အသံနဲ့ နာကျင်လို့ အော်ဟစ်တာ တူမှ မတူဘဲ လေ”

သူမအဖို့ ဒီကျောင်းကြီးဟာ ကျောင်းနဲ့ မတူသလို ခံစားနေရသည် ။ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ ရောက်နေသလိုပဲ။ ဆရာ၊ ဆရာမ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကလည်း အေးစက်စက်နဲ့ နွေးထွေးမှု မရှိပါ။

သူမ ကျောင်းဆရာအသစ် ဘုခ်ချွန်းမန်း (Park Chon Man) ကို ကျောင်းသားလေး အရိုက်ခံရကြောင်းနှင့် အော်သံများ အကြောင်း ပြောပြဖြစ်သည် ။ ထိုဆရာသည် အလွန်စကားနည်း သူဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဆရာမ ပြောပြသည် ကို အလေးထား၍ နားထောင်လေ့ရှိသည် ။

* * * * *

*ဘဝရဲ့ နေ့ရက်အချို့သည် အလွန်ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းပါသည်။ ။

*သင်သည် အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုကို ကြုံတွေ့၍ ထပ်ခါထပ်ခါ တွေးမိရင်း သင့်အစာအိမ်မှ အစာများ ပျို့အန်၍ ထွက်ကျဖူးပါသလား ...

*သင်သည် သင့်အိပ်ရာထက်တွင် မျက်ရည်တွေတွေကျ၍ တစ်ယောက်ယောက်က လည်ပင်းညှစ်ထားသလို အသက်ရှူ ရပ်မတတ်ဝမ်းနည်းဖူးပါသလား ...

*အကယ်၍ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးသေးဘူးဆိုရင် ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးပါဘူး။

*